

Болната, изтощена отъ вътрешенъ огънь и напрежение, продължаваше да се мѣта, но все по-слабо. Все по често тя оставаше съ отворена уста и като дишаше бързо-бързо, хъркаше. Мъртво бледитѣ ѝ ржце лежаха отпуснати край тѣлото ѝ като две пречупени криле.

Янко неволно се обръщаше все къмъ полуоткрехнатата врата, и въ страшна тревога се заслушваше. Всѣко тропане въ стаята на агонизиращата го караше да трепва и да замира. Лѣкарътъ заприказва отново, за да го успокои и при това все повтаряше:

— Е, сега, нѣма нищо, де! Нѣма нищо! Какво се заслушвашъ? Това е!... Направихме всичко каквото можеше да се направи... но... организъмъ е... Само който не се е родилъ — нѣма да умрѣ... Какво току се заслушвашъ?

— Охъ! — въздъхна тежко Черногоровъ, загледанъ, въ нѣмо отчаяние, предъ себе си.

И после, съ молба и мжка въ гласъ, прибави:

— Поне да не се повтори пакъ онова проклето пукане... Коситѣ ми настрѣхватъ...

— Пукане ли? Какво пукане? — запита лѣкарътъ и го загледа съ недоумение и учудване.

Но преди Черногоровъ да му отговори, споредъ поговорката — приказватъ за вълка, а той на вратата — отъ стаята на умиращата се донесе сухо и и остро пукане, тропотъ като отъ търкулване на наредени дърва. Дали тоя шумъ се причиняваше отъ нагорещяването на мебелитѣ, на червейчатата, които дълбаеха джбовата дървесина или по други причина, мжчно бѣше да се каже. Но той вземаше ума на нещастния суевѣренъ човѣкъ и го парализираше.

Настрѣхналъ отъ ужасъ, по-бледенъ отъ чисто варосанитѣ стени, Черногоровъ изпъшка.